



de altfel ne-au și ajutat imens. Aș vrea să menționez doar numele lui Eugeniu Segal, care ne-a depanat, în momentul catastrofei, ne-a asigurat casă și masă, mașină să ne ducă la un aeroport particular din insula Aruba, de unde să plecăm spre Europa cu un avion particular. Am petrecut Ajunul pe aeroportul din Amsterdam și am

ajuns în țară a doua zi de Crăciun, cu o întârziere de cinci zile.

Acasă reprezentați un standard, un prag între generațiile de interpreți și creatori din dansul contemporan.

Nu mă gândesc la asta, mă preocupă să-mi descopăr potențialul, atât cât îl am. Chiar dacă par desueta câteodată, eu știu când am o idee valabilă și aștept să o pun în aplicare la momentul oportun, ca să iasă un lucru ca lumea. Nu-mi face plăcere să mă înregimentez în nici un sistem, oricât ar fi de modern, și nu consider că am suferit influențe manifeste de vreun fel, franceze sau americane, ci admir și caut originalitatea și adevărul în creația coregrafică. Mă interesează ce și cât simt, pentru că eu sunt cel mai bun critic al meu. Nu mă preocupă dacă sunt sau nu în pas cu vremea. Cei care nu cunosc travaliul creației nu vor realiza niciodată lucruri de valoare.

În întâlnirile coregrafilor independenți aveți de obicei o poziție aparte, oarecum de frondă.

Nu sunt neapărat agresivă, dar nu înțeleg cu ce temeii unii așteaptă să li se asigure totul și se lamentează în loc să se organizeze. Îmi pare rău că nu există între coregrafi o comuniune

de interese și cred că, dacă am vrea, am putea găsi o persoană care să reprezinte breasla în raporturile cu autoritățile culturale. Dacă dansul este pus la colț, cred că este și o dovadă de dezinformare, dacă nu de incultură. Când îi aud pe unii politicieni vorbind despre "baletul diplomatic", mă întreb dacă au văzut de fapt vreun balet sau spectacol de dans contemporan în viața lor. La noi dezinteresul față de dans e mai grav decât în țările din jur. Cred că vina pentru starea de Cenușăreasă a dansului aparține în egală măsură funcționării culturale și coregrafilor înșiși, care nu știu sau nu se ostenesec să se bată pentru nevoile lor.

Proiecte imediate?

În luna februarie suntem invitați cu două spectacole la Budapesta. Abia reîntorși din vacanță, acum ne apucăm de repetat o piesă pe muzică de Mozart. Și digerăm amintirile: după ce ai zburat către o destinație timp de paisprezece ore, Europa îți pare o insulă, două ore de avion devin o mică glumă și îți se schimbă perspectiva nu doar asupra distanțelor...

Vivia Săndulescu

Sf — **flash**

Normalitatea și exagerațiunile

14 ianuarie 2000, ora 7 seara, Ateneul Român. În fața clădirii, puternic luminați de reflectoare, patru bravi soldați costumați de gală fac de gardă la statuia înconjurată de coroane de flori a "poetului național". În foaier e lume multă, foarte frig și foarte zgomot, așa încât discursurile ministrului Culturii, ale președintelui Academiei Române și ale altor persoane importante, prilejuite de lansarea volumelor "Opere complete - Mihai Eminescu", sunt cu neputință de urmărit. (Și, ca să fim cinstiți, nici nu par să fie activitatea preferată a mulțimii, care tărăzuește după alte centre de interes: persoana noului prim-ministru, punctul unde se vând cărțile, garderoba etc.). În sală, altă dandana. Organizatorii au invitat numeroase persoane, în ideea masochistă că nu vor veni nici jumătate; drept care numai o mică parte din super-elegantele cartonașe (chiar, cât or fi costat?) poartă pe ele indicații de rând și loc; mai mult de o treime din sală e rezervată pentru VIP-uri, care, desigur, vor lipsi. Oricum, sunt destui nemulțumiți și/sau nervoși din cauza acestui (tipic) haos organizatoric. Nu e atmosfera ideală pentru un spectacol de poezie și muzică, punctul culminant al acestei serii festive. Cu o mică întârziere, reprezentația, totuși, începe. Trecură anii... a fost intitulat - nu știu de cine, întrucât

super-elegantul program pe care l-am primit la intrare nu-i enumeră decât pe interpreți - mănunchiul de poezii și scurte proze eminesciene rostite de Valeria Seciu, Ion Caramitru și Ovidiu Iuliu Moldovan și comentate sonor de clarinetistul Aurelian Octav Popa. Spectacolul a fost gândit ca un recital colectiv, după cum fiecare recital a fost gândit ca un spectacol autonom. Încet-încet, amintirea neplăcutelor momente dinainte se șterge și toată atenția, mai mult, toată disponibilitatea spirituală îți este absorbită pe nesimțite de verbul poetului, ce răsună învăluitor în glasurile perfect strunite ale actorilor. Și, tot pe nesimțite, îți vine gândul: a fost într-adevăr un geniu. Mărturisesc că nu sunt o entuziastă a acestor "manifestări", dar acea seară, începută agasant, s-a transformat într-un răstimp de bucurie pură. Guvernul a hotărât să declare anul 2000, Anul Eminescu și a alcătuit un bogat "calendar" de "acțiuni" cu siguranță foarte costisitoare și cu probabilitate foarte nefolositoare operei eminesciene. Un singur asemenea spectacol face pentru amintirea vie a poetului mai mult decât douăzeci de "statui și monumente de for public", cum glăsuiește actul guvernamental. Actorul Ion Caramitru mai are timp să-l convingă de asta pe ministrul Ion Caramitru.

A.G.